Ανακοίνωση της ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

Κλείνουν σαράντα χρόνια από τις 24 Ιούλη του 1974. Η μεταπολίτευση αντί να γιορτάζει τα σαράντα της χρόνια ετοιμάζει και ετοιμάζεται για τον οριστικό της θάνατο. Παρόλο που σε αυτές τις τέσσερις δεκαετίες, το τέλος της μεταπολίτευσης έχει αναγγελθεί πολλές φορές, σήμερα είναι προφανές ότι η πολιτική, κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα που όρισε η μεταπολίτευση εξαντλείται. Το τέλος της μεταπολίτευσης είναι γεγονός.

Στα τέσσερα τελευταία χρόνια η οικονομία της Ελλάδας γνώρισε τη μεγαλύτερη μεταπολεμική καταστροφή, χωρίς να υπάρχουν οι μοχλοί ανάκαμψης που υπήρξαν μετά την κατοχή και τον εμφύλιο. Η κοινωνία έχει μεταβληθεί, φτωχοποιώντας τους εργαζόμενους, συμπιέζοντας σε πρωτοφανή βαθμό τα μικρομεσαία στρώματα που έχαιραν μιας κάποιας ασυλίας και οριακής ευημερίας. Το κοινωνικό και πολιτικό συμβόλαιο που χαρακτήρισε την μετάβαση από τη χούντα στη δημοκρατία έχει λήξει και ο συσχετισμός που αποτύπωνε έχει ανατραπεί. Η πολιτική σκηνή έχει αλλάξει, κραταιές πολιτικές δυνάμεις πνέουν τα λοίσθια και άλλα κόμματα έχουν εισβάλει ορμητικά στο προσκήνιο. Η Αριστερά τελειώνει όπως τη γνωρίζαμε, μετατρεπόμενη σε κυβερνώσα αλλά όχι επικίνδυνη δύναμη. Η περίοδος που άνοιξε με την Κυπριακή τραγωδία και το σχηματισμό της κυβέρνησης Καραμανλή, έχει λήξει οριστικά χωρίς τυμπανοκρουσίες και αναγγελίες. Μπαίνουμε σε μια άλλη εποχή, όπου μια νέα κοινωνία έχει χτιστεί και χτίζεται καθημερινά.

Η μεταπολίτευση του 1974 ήταν ταυτόχρονα τομή και διατήρηση, συνέχεια και ασυνέχεια. Όσα ανατράπηκαν, αλλά κυρίως όσα δεν ανατράπηκαν, πρέπει σήμερα να αναδειχθούν. Ίσως να μπορούν να προσδιορίσουν τις προϋποθέσεις μιας εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η ασυνέχεια της μεταπολίτευσης αφορούσε κυρίως το διεθνές πλαίσιο της παρατεταμένης παγκόσμιας κρίσης και του τέλους των χρυσών χρόνων του μεταπολεμικού καπιταλισμού. Ο

νεοφιλελευθερισμός, η αποδόμηση του κράτους πρόνοιας, η εξάντληση (και στη συνέχεια μετάλλαξη) της σοσιαλδημοκρατίας, η αποκομμουνιστικοποίηση, περιθωριοποίηση και διάλυση της Αριστεράς υπήρξαν οι σημαντικότερες εκδηλώσεις αυτής της αλλαγής. Η πορεία ενσωμάτωσης του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, η ήττα της επανάστασης και των απελευθερωτικών κινημάτων, όρισαν ένα νέο συσχετισμό δύναμης. Παρά τις εκλάμψεις και την αρχική ριζοσπαστικότητα του 74-76, αυτός ο παγκόσμιος συσχετισμός δύναμης αφορά και την Ελλάδα.

Κατά τους γραφιάδες του συστήματος η ελληνική μεταπολίτευση και τα φαινόμενα που γέννησε, ήταν «κυοφορία» της Αριστεράς. Στην πραγματικότητα ήταν ο εγχώριος επιθανάτιος σπασμός του πόλου της επανάστασης και της κοινωνικής αλλαγής. Η ελληνική μεταπολίτευση καταγράφεται εξωτερικά ως ελευθερία, δημοκρατία, ριζοσπαστισμός, αγωνιστικότητα, κινήματα, προοδευτικές ιδέες. Όμως εσωτερικά κυριαρχούν η ενσωμάτωση, το ξεδόντιασμα, η εξαγορά, τα κοινωνικά και πολιτικά συμβόλαια, οι διαστροφές.

Το περίβλημα της μεταπολίτευσης είναι η δήθεν ηγεμονία της Αριστεράς.

Η ουσία της μεταπολίτευσης είναι η ήττα των επαναστατικών ιδεών που θα μετασχημάτιζαν την Ελλάδα και τον κόσμο.

Η τομή της μεταπολίτευσης αφορούσε τη διεθνή συγκυρία, τον ηπιότερο ρόλο των ΗΠΑ, τον ανερχόμενο ρόλο της Ευρώπης. Εκδηλώθηκε με τον εκδημοκρατισμό και τη σταθεροποίηση της αστικής δημοκρατίας. Καθορίστηκε από τη στροφή στον ευρωπαϊσμό, στροφή αποδεκτή –και στη πορεία στρατηγική επιλογή- από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων. Και φυσικά χαρακτηρίστηκε από νέα πολιτικά κόμματα, τη νομιμοποίηση της Αριστεράς, το σχετικά ελεύθερο πλαίσιο πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Η συνέχεια της μεταπολίτευσης αφορά δομές και πλαίσια που παρέμειναν τα ίδια σε σχέση με την προδικτατορική αλλά και τη χουντική περίοδο. Η συνέχεια αφορά πρώτα από όλα το καθεστώς εξάρτησης. Η Ελλάδα της μεταπολίτευσης δεν φεύγει από αυτό το καθεστώς και την υπαρξιακή επιλογή της άρχουσας τάξης της. Η εξάρτηση μετασχηματίζεται, εκσυγχρονίζεται, αποκτά ευρωπαϊκό και όχι μονοσήμαντα αμερικανικό πρόσημο, αλλά πάντως βαθαίνει. Εξακολουθεί να καθορίζει τις εξελίξεις. Η πολύ πρόσφατη ιστορία του μνημονίου είναι διδακτική για όσους δεν θέλουν να εθελοτυφλούν.

Τα στοιχεία συνέχειας και ασυνέχειας που όρισαν τη μεταπολίτευση του 1974, φιλοδοξούν

να ορίσουν εξίσου επικίνδυνα (και ακόμη περισσότερο αποκαρδιωτικά) τη σημερινή πραγματικότητα.

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα το διεθνές πλαίσιο των σχέσεων εξάρτησης κινδυνεύει να παραμείνει το ίδιο, συναντώντας τον πλήρη σεβασμό του συνόλου των πολιτικών δυνάμεων που διεκδικούν την εξουσία.

Όπως και τότε έτσι και σήμερα, η αλλαγή του πολιτικού χάρτη και οι κομματικές ανατροπές, επιχειρούν να κρύψουν την παραμονή στο ίδιο κοινωνικό και διεθνές πλαίσιο, και αυτό πλέον δεν αφορά τη «ΝΑΤΟϊκή φρουρά» που άλλαξε, αλλά τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας.

Όπως και τότε έτσι και σήμερα οι φράσεις τα συνθήματα, η πορεία προς την εξουσία κομμάτων που επαγγέλλονται την Αλλαγή, μπορεί να αποδειχθούν πουκάμισα αδειανά όσο δεν θίγεται το «ανηκόμεν εις τη Δύσιν» που σήμερα μεταφράζεται στον ευρωπαϊσμό, στον ευρωατλαντισμό και στις κοινωνικές και οικονομικές πραγματικότητες που δημιουργούνται σε αυτά τα πλαίσια.

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα, η λαϊκή διαθεσιμότητα διαστρέφεται, χρησιμοποιείται, διαμορφώνεται συνειδητά ως στάση ανάθεσης, για αυτό άλλωστε ούτε τότε, ούτε σήμερα παραμένει ανεξάντλητη και με αστείρευτο αγωνιστικό φρόνημα.

Όπως και τότε έτσι και σήμερα ο αστικός κόσμος και ο εργαζόμενος κόσμος είναι αντίπαλοι, μόνο που τότε ο ένας κόσμος ενσωμάτωσε τον άλλο μέσω των συμβολαίων και της κοινωνικής συναίνεσης. Σήμερα ο μειοψηφικός αλλά κυρίαρχος αστικός κόσμος -ελλείψει αντιπάλου- επιτίθεται άγρια και ολοκληρωτικά.

Όπως και τότε έτσι και σήμερα η ευκαιρία για την Αριστερά που θέλει να αλλάξει τα πράγματα χάνεται, καθώς επιτελεία και ηγεσίες βουλιάζουν στις λεπτομέρειες των κομματικών ιδιοκτησιών, αγνοώντας τα πολιτικά κενά της μεγάλης εικόνας.

Και επειδή η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται παρά μόνο ως φάρσα ή τραγωδία, το διαφαινόμενο τέλος της μεταπολίτευσης δεν θα δώσει τη θέση του σε μια αντίστοιχη νέα μεταπολίτευση όπου ο ανιψιός θα παίζει το ρόλο του θείου και ο Αλέξης θα παίζει το ρόλο του Ανδρέα. Το τέλος της μεταπολίτευσης για το οποίο πανηγυρίζουν οι αστοί και η νέα μεταπολίτευση την οποία επαγγέλλονται, έρχεται να σφραγίσει ένα νέο, χειρότερο συσχετισμό δύναμης και τις ίδιες σχέσεις εκμετάλλευσης, υποταγής και κυριαρχίας, που

σήμερα όμως παίρνουν τις πιο βάρβαρες μορφές.

Αντίθετα, το τέλος της μεταπολίτευσης οφείλει να αποτελέσει πεδίο ισχυρών και επίπονων προσπαθειών:

Για την επανανοηματοδότηση των προγραμμάτων, των αξιών και των τραυματισμένων εννοιών. Για την ανασύνταξη των απελευθερωτικών ιδεών και το προχώρημα του επαναστατικού μαρξισμού.

Για την ανασυγκρότηση και επανίδρυση της Αριστεράς που θέλει να αλλάξει τα πράγματα, που θέλει να συγκρουστεί με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό, που θέλει να χτίσει μια Ελλάδα για το λαό της.

antapocrisis.gr